

DIUMENGE 25 DURANT L'ANY

Cicle A

Jo som bo diu Déu,. Açò podria ser escrit al timpà de les nostres esglésies. Açò, sobre tot, ve com un sèsam a donar la clau de la comprensió de la sèrie desconcertant de les quatre paràboles sobre l'adveniment del

Regne de les quals, la litúrgia d'aquest diumenge ens fa sentir la primera.

Déu és bo: aquesta és també la veritat subjacent que travessa la carta als filipencs de la que la lectura semi contínua ens acompanyarà al llarg d'aquests mateixos quatre diumenges.

Cap dels texts no parla de l'alegria però, és aquesta alegria que s'ha de transparentar en la litúrgia d'aquest diumenge i els següents. Alegria per tenir un Déu lliure de dispensar el seu amor d'acord amb una perfecta gratuïtat; joia de veure Déu vessar els seus beneficis sobre els nostres germans, també sobre els més allunyats; joia per ser cridats a treballar en la vinya del Regne...

L'aparent extravagància de la paràbola dels obrers de l'onzena hora va d'acord amb les paraules d'Isaïes: els pensaments de Déu són infinitament diferents dels dels homes. La pregària col·lecta de la missa diu molt bé *que el Senyor ha volgut que tota la llei consistís en estimar Déu i estimar el seu proïsme*, i tots nosaltres sabem les dificultats que trobam en açò. Però per a qui ha comprès l'inesgotable bondat de Déu, no resta altra cosa que deixar-se cridar per ell: *Anau també vosaltres a la meua vinya*. Llavors les paraules del salm 144 esdevenen fins i tot massa curts per dir la joia i l'agraïment .

PER APROFUNDIR LA PRIMERA LECTURA: Isaïes 55, 6-9

Déu és ric en perdó, vet aquí el que diferencia i posa una gran distància entre Déu i l'home.

L'invitació final que llença Isaïes, al final del Llibre de la consolació, és una darrera crida a la conversió. És el temps, ara, de cercar el Senyor. Cada instant és el "temps" per a l'home que escolta la paraula de Déu.

Als exiliats descoratjats, Isaïes presenta Déu sota el seu rostre d'amor i de tendresa, el seu rostre de compassió. Als qui dubten, als qui ja no creuen més que Déu sigui present en el seu poble, Isaïes repeteix la seva invitació: No tingueu por tornar a Déu. No és perquè sigui silenciós que ell sigui absent.

Aquell els pensaments del qual són elevats més enllà dels pensaments dels homes és de fet el Déu molt pròxim. Aquell que habita en les altures inaccessibles és el mateix que vol se unir-se a tot home en la tendresa i en la misericòrdia (Cf Os 6, 21). Aquell que dóna una Llei a no transgredir és aquell que perdona incansablement el pecador que es penedeix.

El que mostra Isaïes és que l'home i Déu no treballen en el mateix registre. L'home compta en el que deu i en el que se li deu. Déu no compta, ell dóna gratuïtament. La seva lògica sobrepassa la de l'home. Ell és perdó sense límits. *Basta cercar-lo perquè es deixi trobar; basta retornar a ell per a descobrir que és ric en perdó.*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

En la preparació d'aquest text, el lector observarà les dues parts distintes:

La crida frissosa del profeta referent als homes a qui s'adreça:

Cercau el Senyor ara que es deixa trobar, invocau-lo ara que és a prop. Que els injusts abandonin els seus camins, i els homes malèfics els seus propòsits; que es convertesquin al Senyor i s'apiadarà d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar.

- Els mots "cami" i "pensaments" lligats a injusts de la primera part, preparen a rebre la revelació que Déu fa de si mateix a la segona part.
- La paraula de Déu que es sosté en els contrastes:

Perquè els meus pensaments no són els vostres

i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor.

Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt els vostres,

tant com la distància del cel a la terra.

EL SALM 144

El salm 144 del que la litúrgia n'ha conservat només sis versets per aquest diumenge, és un himne, l'alabança del qual fa esclatar el marc massa estret dels pensaments dels homes. La grandesa de Déu no té límits i és vers aquest extrem que el salmista llença el seu cant. Els mots són com a massa estrets per expressar l'infinita grandesa de Déu. Tendresa, pietat, amor, bondat, justícia, fidelitat, proximitat, tots aquests termes no tenen altra finalitat que fer pressentir la immensitat d'amor que és Déu. Ell és tot açò, però és sobre tot més enllà de tot açò, és per açò que la lloança reneix cada matí als llavis del salmista i abraça el temps i l'espai per sempre més.

Aquest salm no podia ser més ben escollit com a resposta a la lectura d'Isaïes. Fa que l'assemblea respongui a la lectura d'Isaïes. Fa que l'assemblea reprengui per

compte seu les paraules del profeta com una professió de fe, Isaïes deia: *Cercau el Senyor ara que es deixa trobar* i a través del salm, els fidels responen: *tal com el cel és lluny de a terra*, i ve la resposta: *és gran el Senyor i digne de ser lloat: la seva grandesa no té límits*. La lloança d'aquest Déu tan desconcertant que va més enllà de tota idea preconcebuda, prepara a escoltar l'evangeli.

APROFUNDIR LA SEGONA LECTURA: Filipencs , 20-24. 27

Avui la litúrgia aborda la lectura de la carta als filipencs que continuarà al llarg de quatre diumenges. Pau és presoner en un lloc no definit, quan escriu aquesta carta. Espera el final d'un procés que el pot conduir a la mort. Aquesta carta no és una exposició doctrinal com podia ser la carta als romans. Es tracta d'un vessament del cor, d'un intercanvi de consells fraternals i de posades en guàrdia que l'alegria marca amb una nota característica.

A la seva presó, Pau s'alegra perquè la seva sort serà, en tot cas, un testimoni en benefici de l'Evangeli. Sigui que jo mori.. sigui que jo visqui... Pau no té cap dubte: si mor, el seu martiri serà una llavor de vida per a l'Església; si viu, podrà continuar el seu treball apostòlic. En els dos casos, l'anunci de l'Evangeli continua. Aquest pensament ve en el seguiment lògic dels propòsits de Paul alguns versets més amunt: Uns proclamen l'Evangeli *5 És cert que alguns proclamen el Crist per enveja i per rivalitat, però altres ho fan amb una intenció recta. 16 Aquests anuncien el Crist moguts per l'amor que em tenen, sabent que em trobo així per a defensar l'evangeli. 17 Els altres, en canvi, anuncien el Crist enduts només per la gelosia, amb segones intencions, i pensen que així fan més feixugues les meves cadenes. 18 No hi fa res! Sigui fent-ho servir de pretext, sigui de manera sincera, el cert és que el Crist és anunciat. I d'això, jo me n'alegro! I encara tindrè una alegria més gran Fil 1, 15-18.*

Pau és lliure davant del futur, a posat la seva vida a les mans del Pare i es deixa guiar allà on servirà millor la glòria de Déu. És a aquest mateix abandonament responsable que invita els filipencs quan els diu: Pel que fa a vosaltres conduïu una vida digne de l'Evangeli de Crist, una vida de fills de Déu l'única preocupació dels quals és l'anunci explícit del missatge evangèlic, font de vida per **aquell qui el rep**.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector estarà atent a presentar aquesta lectura no com un dilema crucial al final del qual Pau ha de prendre una decisió, sinó més tost com una posada, un abandonament confiada a la voluntat de Déu a qui pertany la decisió

- Des de la primera frase, Pau ja ha expressat el seu total abandonament: *Tant si surt en vida d'aquesta presó, com si he de morir, sé que Crist serà glorificat en el meu cos...*
- El que segueix és una clara exposició dels avantatges de cada possibilitat que el lectors anunciarà pausadament.

- La darrera frase prendrà un relleu particular, com si aquesta fos directament unida a la primera de la que depèn

Ara, a vosaltres, vos deman solament això: que dugueu una vida digna de l'evangeli de Crist.

PER APROFUNDIR L'EVANGELI DE MATEU 20, 1-16

El regne dels cels és semblant a ...: aquesta introducció per habitual que sigui, no dóna menys la clau de la paràbola: ja que es tracta del Regne, l'amo el propietari és Déu. La vinya és el regne de Déu que, confiat a Israel passarà a mans de l'Església. La jornada és la història de la humanitat que oposa els obrers de la primera hora i els de l'onzena i darrera hora, és a dir el Poble de l'antiga Aliança i el de la Nova. És al capvespre que es dóna la paga als obrers, a la dotzena hora, hora del judici, i és a l'intendent, figura de Crist, a qui és confiat aquest treball.

És en aquest moment que Déu es revela en si mateix i que es manifesta, a la vegada, la justícia del Regne i la incomprensió d'aquesta justícia pels obrers de la primera hora. L'actitud de Déu és intolerable per aquells que pensen en si mateixos: Si Déu actua per generositat, que o faci per a tothom; si actua segons la Llei per a nosaltres, els primers, que faci el mateix amb els altres. Es percep la filigrana l'agror del fill major davant del fill pròdig, el menyspreu del fariseu envers el publicà.

Però Déu és bo, és bo d'origen. En ell, amor i veritat, justícia i pau s'abracen (sal. 84). Si no nega el principi d'una retribució, la seva "balança" no té res a veure amb la de donant - donant. La seva relació amb l'home és d'ordre de l'amor de sobreabundància. Hi ha una oposició fonamental entre l'esperit calculador dels fariseus i la generositat de l'Esperit d'amor i del do. El tort dels obrers de primera hora és de voler fixar Déu en el respecte estricte de la Llei. Les paraules d'Isaïes: els meus pensaments no són els vostres pensaments no han estat pot ser ben compresos.

És així que Déu capgira les nocions, fa caure les orelleres i eixampla els cors. Si els obrers han pogut treballar des de primera hora, és per pura gràcia del Propietari. Igualment pels de darrera hora el treball dels quals importa finalment poc sobre el rendiment de la vinya. No és el temps de treball que importa a Déu, sinó la crida a acollir per cadascun a anar a treballar a la vinya, a anar a cooperar a la construcció del Regne, a l'obra de la salvació. L'advertiment donat als jueus, per la paràbola val pels servents de la Nova Aliança: la temptació de refús de compartir la gràcia és permanent.